

навънъ. Отъ време на време, въ снѣжната затихналостъ, прелитаха бавно, обезпокоени и гладни врани, но тѣхото зловещо грачене не се дочуваше въ стаята. Този день пощенския раздавачъ донесе дълго писмо отъ Илия, комуто бѣха телеграфирали въ Варна. И като го четѣха тихо, да не събудятъ малкия, тѣ и двамата много се смѣха надъ неговата шеговитостъ. Не имъ харесваше само края, дето Илия, чисто по американски, съ мраченъ хуморъ, ги закачаше за долапитѣ. „Дезинфекцирахте ли ги, поне? — питаше той. — Ако не сте още, вземете си веднага флай-токсъ. Душитѣ на умрѣлитѣ, както мухитѣ и молцитѣ умиратъ отъ него...“

Усмивкитѣ по лицата и на двамата замръзнаха и тѣ съ неприятно чувство, неволно обърнаха очи къмъ високитѣ черни долапи.

Отъ този день, сякашъ писмото и тѣхниятъ суевѣренъ страхъ повикаха на двубой мрачната съдба, въ малката кѣщица се започнаха нелепи, диви злощастия. Почна се съ това, че най-напредъ, презъ нощта се подпали кумина на спалнята имъ и тѣ едва не се задушиха.

Въ ужасъ, набързо, успѣха да избѣгатъ полуголи отъ стаята, пълна съ гжстъ, задушливъ димъ. Блѣскаха се объркани въ коридора и по стълбата, Надя, притиснала до гърдитѣ си въ безпаметство детето, което страшно пискаше. Янко ѝ викаше да влѣзе въ кухнята, и като изкочи отъ вратата почна да стреля съ револверъ.

Скоро се притекоха съседи и минувачи, и пожарната команда повикана отъ нѣкого по телефона, долетѣ съ своитѣ червени автомобили и бързо угаси пожара.

Но отъ внезапното ставане отъ затопленитѣ легла въ студения коридоръ и зимния въздухъ въ